OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO ANTONIA TIZZANA przedstawiona w dniu 25 maja 2004 r. [1]

1. Przedmiotem niniejszej sprawy jest odwołanie wniesione przez Komisję Wspólnot Europejskich od wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 25 października 2002 r. w sprawie T-80/02 Tetra Laval przeciwko Komisji, Rec. str. II-4519, którym stwierdzona została nieważność decyzji Komisji z dnia 30 stycznia 2002 r., wydanej w zastosowaniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw, nakazującej zastosowanie środków mających przywrócić warunki skutecznej konkurencji (sprawa COMP/M. [2416] — Tetra Laval/Sidel).

I — Ramy prawne

2. Jak wiadomo, w rozporządzeniu Rady nr 4064/89 (zwanym dalej „rozporządzeniem o koncentracjach" lub po prostu „rozporządzeniem" [2]), aby przyczynić się do utworzenia „systemu zapewniającego niezakłóconą konkurencję na rynku wewnętrznym" [art. 3 lit. f) Traktatu EWG, który po wprowadzeniu zmian stał się art. 3 lit. g) Traktatu WE, obecnie art. 3 WE], ustanowiono kontrolę nad koncentracjami o wymiarze wspólnotowym [3]. W tym celu ustanowiony w nim w szczególności obowiązek wcześniejszego zgłoszenia takich koncentracji Komisji, której zadaniem jest ocena, na podstawie kryteriów określonych w art. 2 rozporządzenia, ich zgodności ze wspólnym rynkiem.

3. Dla celów niniejszego postępowania należy przypomnieć, że w rozumieniu art. 7 ust. 1 rozporządzenia koncentracja o wymiarze wspólnotowym nie może zostać wprowadzona w życie bez uprzedniego zgłoszenia jej Komisji oraz wyraźnego lub dorozumianego zezwolenia przez tę ostatnią na wprowadzenie koncentracji w życie. Jednak z ust. 3 tego samego artykułu wynika, że nie stanowi to przeszkody „we wprowadzeniu [w życie] publicznej oferty [nabycia lub

1 — Język oryginału: włoski.

2 — Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 395, str. 1, sprostowane w Dz.U. 1990, L 257, str. 13). Zmiany do rozporządzenia nr 4064/89 zostały wprowadzone przez rozporządzenie Rady nr 1310/97 z dnia 30 czerwca 1997 r. (Dz.U. L 180, str. 1).

3 — W art. 3 tego rozporządzenia zostało wyjaśnione, co należy rozumieć poprzez koncentrację, podczas gdy w art. 1 ust. 2 i 3 zostało wyjaśnione, kiedy koncentracja ma „wymiar wspólnotowy".

wymiany], która została zgł[o]sz[o]na Komisji [...], pod warunkiem że nabywca nie wykonuje praw głosu z papierów wartościowych, o których mowa, lub robi to tylko dla utrzymania pełnej wartości tych inwestycji i na podstawie odstępstwa udzielonego przez Komisję [...]".

4. W odniesieniu do decyzji, które może wydać Komisja, należy przypomnieć art. 8 ust. 3, zgodnie z którym jeśli warunki są spełnione, Komisja „uznaj[e] koncentrację za niezgodną ze wspólnym rynkiem". Ustęp 4 tego samego artykułu przewiduje następnie, że „w przypadku gdy koncentracja została już dokonana, Komisja może poprzez decyzję zgodnie z ust. 3 lub poprzez osobną decyzję wymagać rozdzielenia przedsiębiorstw lub zgromadzonych aktywów lub zniesienia wspólnej kontroli, lub podjęcia jakiegokolwiek innego właściwego działania dla przywrócenia warunków skutecznej konkurencji".

II — Stan faktyczny i postępowanie

Zgłoszona koncentracja i decyzje wydane przez Komisję

5. Z dokonanych w zaskarżonym wyroku ustaleń faktycznych wynika, że:

„6. W dniu 27 marca 2001 r. Tetra Laval SA, prywatna spółka prawa francuskiego, będąca jednoosobową spółką zależną Tetra Laval BV, spółki holdingowej grupy Tetra Laval (zwanej dalej »Tetrą« lub »skarżącą«), ogłosiła w imieniu tej ostatniej publiczną ofertę nabycia wszystkich znajdujących się w obrocie akcji Sidel SA, przedsiębiorstwa notowanego na giełdzie we Francji. Tego samego dnia Tetra Laval SA nabyła około 9,75% akcji Sidel od Azeo (5,56%) oraz od zarządu Sidel (4,19%).

7. W następstwie złożenia tej oferty Tetra nabyła około 81,3% znajdujących się w obrocie akcji Sidel. Po wygaśnięciu oferty, skarżąca nabyła jeszcze pewne akcje dodatkowe, wskutek czego posiada ona obecnie około 95,20% akcji i 95,93% praw głosu spółki Sidel.

8. W dniu 18 maja 2001 r. Komisji zostały zgłoszone transakcje, w następstwie których Tetra nabyła swoje udziały w Sidel. Zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia, skarżąca zobowiązała się do niewykonywania prawa głosu związanego wartościowych tymi udziałami, chyba że Komisja udzieli jej na to wyraźnego zezwolenia.

9. Strony są zgodne, że transakcje te stanowią nabycie w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia, które to nabycie ma wymiar wspólnotowy w rozumieniu art. 1 ust. 2 rozporządzenia.

10. W dniu 30 października 2001 r. Komisja wydała na podstawie art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 4064/89 decyzję C(2001) 3345 wersja ostateczna (sprawa COMP/M.2416 — Tetra Laval/Sidel), zwaną dalej »decyzją o niezgodności«.

11. Zgodnie z art. 1 tej decyzji:

»Za niezgodną ze wspólnym rynkiem i funkcjonowaniem porozumienia EOG uznaje się koncentrację zgłoszoną Komisji przez Tetra Laval BV [...] w dniu 18 maja 2000 r., która umożliwiłaby jej przejęcie całkowitej kontroli nad przedsiębiorstwem Sidel SA«.

[...]

15. W dniu 30 stycznia 2002 r. Komisja wydała na podstawie art. 8 ust. 4 rozporządzenia decyzję nakazującą zastosowanie środków mających przywrócić warunki skutecznej konkurencji (sprawa COMP/M.2416 — Tetra Laval/Sidel) (zwaną dalej „decyzją o rozdzieleniu"). Decyzja o rozdzieleniu [...] nakazuje sprzedaż przez tę spółkę akcji Sidel i określa warunki, według których to rozdzielenie winno być dokonane.

[...]".

Wyroki Sądu oraz wniesione przed Trybunał odwołania Komisji

6. Skargami wniesionym do sekretariatu Sądu w dniach 15 stycznia 2002 r. i 19 marca 2002 r. Tetra podważyła obie decyzje.

7. Sąd rozstrzygnął w przedmiocie tych skarg, wydając w dniu 25 października 2002 r. dwa wyroki, w których: i) w sprawie T-5/02 stwierdził nieważność „decyzji o niezgodności"; ii) w sprawie T-80/02 stwierdził nieważność „decyzji o rozdzieleniu".

8. W tym drugim wyroku — będącym przedmiotem niniejszej skargi — Sąd w szczególności stwierdził, że „wydanie decyzji o rozdzieleniu w następstwie wydania decyzji uznającej koncentrację za niezgodną ze wspólnym rynkiem zakłada zgodność z prawem tej ostatniej decyzji" [4]. Po przypomnieniu, że nieważność „decyzji o niezgodności" została stwierdzona wyrokiem wydanym w sprawie T-5/02 [5], Sąd ograniczył się do uwagi, iż „jako że bezprawność decyzji o niezgodności pociąga za sobą bezprawność decyzji o rozdzieleniu [...], wniosek o stwierdzenie nieważności, skierowany przeciwko tej ostatniej decyzji, winien zostać uwzględniony" [6].

9. Odwołaniem wniesionym do sekretariatu Trybunału w dniu 8 stycznia 2003 r. Komisja zaskarżyła oba wyroki, żądając ich uchylenia.

III — Analiza prawna

10. Na poparcie swego odwołania Komisja, w ramach niniejszego postępowania, ogranicza się do twierdzenia, że jeśli w sprawie C-12/03 P Trybunał stwierdziłby nieważność wyroku dotyczącego „decyzji o niezgodności", tak samo powinien jest stwierdzić nieważność wyroku dotyczącego opierającej się na niej „decyzji o rozdzieleniu".

11. Pamiętając jednak, że zasugerowałem Trybunałowi oddalenie odwołania w sprawie C-12/03 P, sądzę, iż niniejsze odwołanie także należy oddalić, bez konieczności przeprowadzania analizy podniesionych w tym względzie przez Tetrę zarzutów niedopuszczalności [7].

W przedmiocie kosztów

12. W kontekście art. 69 § 2 regulaminu oraz uwzględniając wnioski, do których doszedłem w przedmiocie oddalenia odwołania, uważam, że należy obciążyć Komisję kosztami postępowania.

4 — Punkt 37.

5 — Punkt 41.

6 — Punkt 42.

7 — Zobacz w tym względzie wyrok Trybunału z dnia 26 lutego 2002 r. w sprawie C-23/00 P Rada przeciwko Boehringer (Rec. str. I-1873, pkt 51 i 52), z którego wynika, że ze względów ekonomii procesowej sąd wspólnotowy może oddalić skargę bez konieczności rozstrzygania w przedmiocie podniesionych przez pozwaną zarzutów niedopuszczalności.

IV — Wnioski

13. W świetle powyższych rozważań proponuję Trybunałowi rozstrzygnięcie, że:

— odwołanie zostaje oddalone;

— Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.